

Beleidskaders

Inleiding

Deze bijlage geeft een beschrijving van bestaande wettelijke kaders en beleidskaders van Europese, nationale en regionale overheden.

Europees beleid

Kaderrichtlijn water

Sinds 2000 is de Kaderrichtlijn Water van kracht. Deze Europese richtlijn streeft naar duurzame en robuuste watersystemen en is gericht op zowel grondwater als oppervlaktewater. De KRW gaat uit van het standstill-principe: de ecologische en chemische toestand van het grond- en oppervlaktewater mag vanaf 2000 niet verslechteren. Andere belangrijke uitgangspunten uit de KRW zijn een brongerichte aanpak en "de vervuiler betaalt".

In de periode tot 2009 worden de ecologische doelen voor waterlichamen opgesteld en vastgesteld. De doelen dienen in 2015 gerealiseerd te zijn. Onder bepaalde voorwaarden mogen de doelen ook later gehaald worden of worden verlaagd. Voor beschermde gebieden zoals zwemwateren en Vogel- en habitatrichtlijngebieden kan echter niet van de deadline van 2015 afgeweken worden. Hoewel de uiteindelijke chemische normen en ecologische doelstellingen nu nog niet bekend zijn, zullen gemeenten en andere partijen naar verwachting de huidige maatregelen moeten aanscherpen.

In de Kaderrichtlijn water staan de internationale stroomgebieden centraal. Een internationaal stroomgebied wordt een stroomgebiedsdistrict genoemd. De Nederlandse wateren behoren tot de stroomgebieden van de Eems, Rijn, Maas en Schelde. Gennep behoort tot het stroomgebied van de Maas. Nederland maakt voor elk van deze stroomgebieden aparte beheersplannen.

In stroomgebiedbeheersplannen worden alle milieudoelstellingen voor het grond- en oppervlaktewater en de beschermde gebieden opgenomen, evenals de maatregelen om deze doelstellingen te bereiken. In 2009 moeten de lidstaten van de EU voor ieder stroomgebiedsdistrict een eerste stroomgebiedbeheersplan klaar hebben. Dit plan wordt elke zes jaar herzien.

In het buitengebied van Gennep zijn maatregelen nodig om de doelstellingen uit de KRW te bereiken. Het bestemmingsplan is voor een deel van deze maatregelen het ruimtelijk kader

Natura 2000

Om de biodiversiteit binnen de Europese Unie te behouden en te herstellen is het Natura 2000-beleid opgesteld. Dit is een samenhangend netwerk van beschermde natuurgebieden op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie. Het netwerk is nog in ontwikkeling en omvat alle gebieden die beschermd zijn op grond van de Vogelrichtlijn (1979) en de Habitatrichtlijn (1992). De feitelijke bescherming wordt doorvertaald in het nationaal beleid, waarmee de Vogel- en Habitatrichtlijn zelf naar de achtergrond treden. Voor Nederland is de feitelijke bescherming geregeld in de Flora en Faunawet (soortenbescherming) en de Natuurbeschermingswet (gebiedsbescherming). Zie verder hoofdstuk "Rijksbeleid".

In Gennep liggen een aantal Natura 2000-gebieden. Het Natura 2000-beleid vormt het kader voor de ruimtelijke mogelijkheden rond deze gebieden.
--

Verdrag van Malta

Om de archeologische waarden in Europa te beschermen is het Verdrag van Malta (Valetta) opgesteld. Het gaat dus om archeologische resten als nederzettingen, grafvelden, en gebruiksvoorwerpen. Uitgangspunt van het verdrag is dat het archeologische erfgoed integrale bescherming nodig heeft en krijgt. De belangrijkste bepalingen uit het verdrag zijn:

- opname van de archeologie in de processen van ruimtelijke ordening (Artikel 5);
- financiering van archeologisch onderzoek ten laste van de ontwikkelaar (Artikel 6);
- communicatie met het publiek (Artikel 9).

Om het bodemarchief beter te beschermen en om onzekerheden tijdens de bouw van bijvoorbeeld nieuwe wijken te beperken wordt voorgesteld om steeds vooraf onderzoek te laten doen naar de mogelijke aanwezigheid van archeologische waarden.

Op deze manier kan daar bij de ontwikkeling van de plannen zoveel mogelijk rekening mee worden gehouden.

Algemeen geldt de verplichting dat er onderzoek gedaan moet worden wanneer de ondergrond verstoord wordt. Op 19 december 2006 is het wetsvoorstel op de Archeologische Monumentenzorg aangenomen. Hiermee is het Verdrag van Malta uit 1992 in de Nederlandse wetgeving geïmplementeerd.

Op grond van het Verdrag van Malta dienen de aanwezig archeologische waarden in het buitengebied van Gennep voldoende bescherming te krijgen.

Rijksbeleid

Nota Ruimte

De Nota Ruimte bevat de visie van het kabinet op de ruimtelijke ontwikkeling van Nederland en de belangrijkste bijbehorende doelstellingen voor de komende decennia.

Met de bekendmaking op 27 februari 2006 in onder andere de Staatscourant is de Nota Ruimte formeel in werking getreden.

De Nota Ruimte stelt ruimte voor ontwikkeling centraal en gaat uit van het motto 'decentraal wat kan, centraal wat moet'. De nota ondersteunt gebiedsgerichte, integrale ontwikkeling waarin alle betrokkenen anticiperen. Het accent verschuift van toelatingsplanologie naar ontwikkelingsplanologie.

De voornaamste ruimtelijke beleidsopgaven die het kabinet ziet voor de kortere en langere termijn zijn:

- versterking van de internationale concurrentiepositie van Nederland;
- bevordering van krachtige steden en een vitaal platteland;
- borging en ontwikkeling van belangrijke (inter)nationale ruimtelijke waarden;
- borging van de veiligheid.

De vitaliteit van het platteland wordt versterkt door ruimte te geven aan hergebruik van bebouwing en nieuwbouw in het buitengebied, vergroting en aanpassing van de toeristisch-recreatieve mogelijkheden en door ruimte te bieden aan een duurzame en vitale landbouw en overige economische activiteiten die zich verdragen met de kwaliteit van het landschap.

De doelstellingen voor het ruimtelijk beleid voor water en groene ruimte omvatten:

- borging van veiligheid tegen overstromingen;
- voorkoming van wateroverlast en watertekorten;
- verbetering van water- en bodemkwaliteit.

Daarnaast hecht het Rijk bij de uitvoering van het ruimtelijk beleid grote betekenis aan:

- borging en ontwikkeling van natuurwaarden;
- de ontwikkeling van landschappelijke kwaliteit, en van bijzondere (ook internationaal erkende) landschappelijke en cultuurhistorische waarden.

De Nota Ruimte vormt het ruimtelijke beleid van het Rijk waarmee bij het opstellen van het bestemmingsplan buitengebied rekening is te houden. Het bestemmingsplan buitengebied van Gennep volgt de ingezette lijn uit de Nota Ruimte: van toelatingsplanologie naar ontwikkelingsplanologie.

Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte

Op 14 juni 2011 is de ontwerp Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte aangeboden aan de Tweede Kamer. In de nieuwe Structuurvisie Infrastructuur en Ruimte (SVIR) staan de plannen voor ruimte en mobiliteit.

Het Rijk streeft naar een krachtige aanpak die ruimte geeft aan regionaal maatwerk, de gebruiker voorop zet, investeringen scherp prioriteert en ruimtelijke ontwikkelingen en infrastructuur met elkaar verbindt. Dit doet het Rijk samen met andere overheden. Bij deze aanpak hanteert het Rijk een filosofie die uitgaat van vertrouwen, heldere verantwoordelijkheden, eenvoudige regels en een selectieve rijksbetrokkenheid. Een actualisatie van het ruimtelijk- en mobiliteitsbeleid is nodig om die nieuwe aanpak vorm te geven. De verschillende beleidsnota's op het gebied van ruimte en mobiliteit zijn gedateerd door nieuwe politieke accenten en veranderende omstandigheden zoals de economische crisis, klimaatverandering en toenemende regionale verschillen die onder andere ontstaan omdat groei, stagnatie en krimp gelijktijdig plaatsvinden.

In de structuurvisie is onder meer beschreven in welke infrastructuurprojecten het Rijk de komende jaren wil investeren en op welke manier de bestaande infrastructuur beter benut kan worden. Provincies en gemeentes krijgen in de plannen meer bewegingsvrijheid op het gebied van ruimtelijke ordening.

De binnen het plangebied aanwezige infrastructurele voorzieningen zijn voorzien van een passende bestemmingen. Het bestemmingsplan voorziet niet in nieuwe ontwikkelingen die strijdig zijn met het ontwerp van de SVIR.

Reconstructiewet

De Reconstructiewet (officieel de 'Reconstructiewet concentratiegebieden geheten) is van toepassing op de zogenaamde concentratiegebieden (zandgebieden in Oost- en Zuid-Nederland) en kan het beste worden gekarakteriseerd als een speciale Landinrichtingswet.

De reconstructiewet moet een impuls geven aan de kwaliteit van het landelijk gebied in de concentratiegebieden. Voor de verschillende reconstructiegebieden zijn reconstructieplannen opgesteld. In de verschillende reconstructieplannen worden gebieden aangewezen waar de functies wonen en natuur het primaat krijgen (extensiveringsgebieden), gebieden primair bestemd voor de ontwikkeling van intensieve veehouderij (landbouwontwikkelingsgebieden) en gebieden waar deze functies samengaan (verwevingsgebieden).

De reconstructieplannen bevatten maatregelen die vestiging en uitbreiding van intensieve veehouderijen in extensiveringsgebieden voorkomen en tegelijkertijd hervestiging en uitbreiding van deze bedrijven in landbouwontwikkelings- en verwevingsgebieden regelen. De gemeente Gennep valt onder het Reconstructieplan Noord- en Midden-Limburg.

De Reconstructiewet vormt het kader voor het Reconstructieplan Noord- en Midden-Limburg waar de gemeente Gennep onder valt. Vanuit de Reconstructiewet is voor het buitengebied van Gennep een integrale zonering opgenomen.

Agenda Vitaal Platteland

De Agenda Vitaal Platteland (AVP) is een integrale rijksvisie op het platteland. De nota is tegelijkertijd met de Nota Ruimte aan de Tweede Kamer aangeboden. Daar waar de Nota Ruimte het ruimtelijk beleid beschrijft, gaat de AVP uit van een integraal perspectief en gaat het in op de economische, ecologische en sociaal-culturele aspecten van het platteland.

Aan de hand van de thema's verbreding van de landbouw, leefbaarheid, natuur en landschap en milieukwaliteit wordt de rijksvisie geformuleerd. In het algemeen wil het kabinet het beleid voor het landelijk gebied sturen op hoofdlijnen en niet meer regelen dan noodzakelijk is. Het rijk voert alleen specifiek beleid op bepaalde terreinen zoals de Ecologische Hoofdstructuur en de twintig nationale landschappen. Integratie en uitvoering van het beleid dienen op gebiedsniveau plaats te vinden. De overheid wil ruimte scheppen voor investeringen in groen, door vermindering van regelgeving.

Ten aanzien van natuur en landschap wil het kabinet de mogelijkheden verruimen om het platteland te beleven. Hiertoe dienen de toegankelijkheid en bereikbaarheid voor recreatie en toerisme in het agrarische cultuurlandschap te worden verbeterd.

De Agenda Vitaal Platteland zet in op een integrale aanpak van het buitengebied. Het Rijk heeft haar visie opgesteld ten aanzien van ontwikkeling van het buitengebied, maar laat een groot deel van het beleid over aan lagere overheden. De gemeente Gennep neemt haar beleid op in het bestemmingsplan buitengebied.

Ecologische hoofdstructuur

De term EHS werd in 1990 geïntroduceerd in het Natuurbeleidsplan (NBP) van het ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (LNV). Uitgangspunt van de Ecologische Hoofdstructuur (EHS) is duurzame instandhouding, herstel en ontwikkeling van een zo groot mogelijke verscheidenheid van de in het wild levende dieren en plantensoorten als wel elementen van ecosystemen.

De EHS bestaat uit de door de provincies netto begrensde gebieden die worden aangemerkt als bestaande bos- en natuurgebieden en landgoederen, nieuwe natuurgebieden (natuurontwikkelingsgebieden, reservaatgebieden, de beheersgebieden voorzover deze binnen de EHS taakstelling van 90.000 ha beheersgebieden vallen, de netto begrensde robuuste verbindingen, de grote wateren en de Noordzee.

De provincies leggen in hun ruimtelijk beleid vast welke natuurkwaliteit beschermd moet worden. De landelijke natuurdoelenkaart is hierbij sturend en de bepalingen van de Vogel- en Habitatrichtlijn en de Natuurbeschermingswet zijn bindend. De netto begrensde EHS, inclusief de robuuste verbindingen, moet in de bestemmingsplannen worden opgenomen.

De netto begrensde EHS (met uitsluiting van de Noordzee en de grote wateren), de Vogel- en Habitatrichtlijngebieden en de gebieden die vallen onder de Natuurbeschermingswet, worden aangeduid als beschermde gebieden. Voor deze beschermde gebieden geldt de verplichting tot instandhouding van de wezenlijke kenmerken en waarden en een 'nee, tenzij'-regime. Het ruimtelijk beleid is gericht op behoud, herstel en ontwikkeling van deze wezenlijke kenmerken en waarden, waarbij tevens rekening wordt gehouden met de medebelangen die in het gebied aanwezig zijn.

In 2010 is in het regeerakkoord vastgelegd dat de EHS in een kleinere, herijkte vorm in 2018 afgerond moet zijn. Daartoe heeft in 2010-2011 een Herijking van de EHS plaatsgevonden.

Het rijk is samen met de provincies verantwoordelijk voor de realisatie van de EHS. De concrete uitvoering ligt bij de provincies.

In 2018 moet de EHS (inclusief robuuste verbindingen) zijn gerealiseerd. De gemeente Gennep neemt bescherming en ontwikkeling van de EHS op in het bestemmingsplan buitengebied.

Natuurbeschermingswet

Vanaf 1 oktober 2005 vindt de gebiedsbescherming in Nederland plaats via de gewijzigde Natuurbeschermingswet 1998. Het aangewezen Natura 2000-gebied en de Beschermde Natuurmonumenten in de gemeente Gennep worden op grond van deze Natuurbeschermingswet beschermd.

Voor beschermde Natura 2000-gebieden geldt dat projecten en handelingen niet mogen leiden tot verslechtering van de kwaliteit van de habitats of tot een verstoring effect op de soorten waarvoor het gebied is aangewezen.

Voor activiteiten en handelingen die de beschermde natuurwaarden in een Natura 2000-gebied kunnen schaden, is een provinciale vergunning noodzakelijk.

In het buitengebied van Gennep zijn de gebieden Maasduinen en Zeldersche Driessen Natura 2000-gebieden. In het bestemmingsplan worden de bescherming en ontwikkeling van deze gebieden opgenomen.

Flora en faunawet

De vanuit de Europese Vogel- en Habitatrichtlijn verplichte soortenbescherming van flora en fauna is geregeld in de Flora- en Faunawet. Deze wetgeving is vooral van belang voor natuurwaarden die buiten de EHS en de beschermde natuurgebieden voorkomen. Ontwikkelingen die (kunnen) leiden tot vernieling, beschadiging of verstoring van beschermde planten of voortplantings- of rustplaatsen van beschermde dieren zijn slechts onder strikte voorwaarden toegestaan zijn. Indien er geen alternatieve mogelijkheden zijn (onderzoeksplicht) en aantoonbaar kan worden gemaakt dat er geen significante schade voor waardevolle flora en fauna zal optreden, kan voor bepaalde maatregelen een ontheffing of ontheffing worden verleend. Dit kan ook wanneer er sprake is van dwingende redenen van groot openbaar belang. Er geldt dan wel een compensatieplicht.

In het bestemmingsplan buitengebied zijn ruimtelijke ontwikkelingen alleen mogelijk wanneer dit past binnen de Flora- en faunawet.

Belvedere

Hoofddoelstelling van het Belvedere beleid luidt: "Behoud van cultuurhistorische waarden door ontwikkeling van een kwalitatief hoogwaardig ruimtelijke inrichting van ons land."

In het kader van de Nota Belvedere is een aantal zeer waardevolle cultuurhistorische gebieden en steden in Nederland geselecteerd. Deze gebieden hebben belangrijke cultuurhistorische potenties.

De selectie als Belvedere gebied is niet vrijblijvend, maar vormt de basis voor het in te vullen beleid op rijks, provinciaal en gemeentelijk niveau.

Een groot deel van het buitengebied Gennep ligt in het Belvederegebied Maasvallei. De gebiedsbeschrijving in de Nota Belvedere dient als basis en biedt de mogelijkheid om specifieke fysieke dragers vast te leggen in streekplan, bestemmingsplan of Landschapsonwikkelingsplan. De belvederegebieden zijn opgenomen in de Nota Ruimte.

Het buitengebied van Gennep valt voor een groot gedeelte in het Belvederegebied Maasvallei. In het bestemmingsplan worden de bescherming en ontwikkeling van deze gebieden opgenomen.

Waterbeleid voor de 21e eeuw (WB21)

Naar aanleiding van de wateroverlast in het afgelopen decennium heeft de Commissie Waterbeheer 21e eeuw een advies geschreven over de toekomstige inrichting van het watersysteem in Nederland, inclusief de relatie met de ruimtelijke inrichting.

De belangrijkste aanbevelingen zijn:

- drietrapsstrategie: overtollig water dient primair te worden opgevangen in het watersysteem waar de wateroverlast optreedt, vervolgens moet voldoende berging worden gezocht en ten slotte kan water gedoseerd worden afgevoerd;
- watertoets: doel van de watertoets is het eerder en explicieter in het planproces betrekken van het aspect water bij alle waterhuishoudkundig relevante ruimtelijke initiatieven;
- stroomgebiedsbenadering: het waterbeleid wordt conform de Europese Kaderrichtlijn per stroomgebied aangestuurd. De 4 nationale stroomgebieden zijn opgedeeld in 17 regionale deelstroomgebieden. Voor elk stroomgebied moet worden vastgesteld aan welke eisen het watersysteem op de lange termijn moet voldoen, middels een stroomgebiedsvisie.

Bij het opstellen van het bestemmingsplan buitengebied wordt rekening gehouden met bovenstaande aanbevelingen. De gemeente Gennep houdt de drietrapsstrategie reeds aan en zorgt voor een goede uitvoering van de watertoets.

Implementatiewet EG-Kaderrichtlijn water

Via de Implementatiewet EG-kaderrichtlijn water is de KRW vertaald in de Nederlandse wetgeving. De wet, een wijzigingswet, regelt dat stroomgebiedbeheerplannen en maatregelenprogramma's worden geïntroduceerd in het planstelsel van de Wet op de waterhuishouding. Verder regelt de wet dat de milieudoelstellingen van de KRW zullen worden geconcretiseerd als milieukwaliteitseisen in het kader van de Wet milieubeheer.

Er worden extra inspanningen verwacht voor maatregelen met betrekking tot het herstel en inrichten van oppervlaktewateren, het verminderen van belastende lozingen door RWZI's en rioleringen en het verminderen van emissies uit de landbouw en industrie en andere diffuse bronnen.

Het bestemmingsplan buitengebied vormt het ruimtelijk kader voor een deel van de maatregelen die voortkomen uit de implementatiewet EG-Kaderrichtlijn Water.

Nationaal Waterplan

Op 22 december 2009 is het Nationaal Waterplan vastgesteld. Dit plan geeft op hoofdlijnen aan welke beleid het Rijk in de periode 2009-2015 voert om te komen tot een duurzaam waterbeheer. Het Nationaal Waterplan richt zich op bescherming tegen overstromingen, voldoende en schoon water en diverse vormen van gebruik van water. Ook worden de maatregelen genoemd die hiervoor worden genomen. Het Nationaal Waterplan is de opvolger van de Vierde Nota Waterhuishouding uit 1998 en vervangt alle voorgaande nota's waterhuishouding. Het Nationaal Waterplan is opgesteld op basis van de Waterwet.

Het Nationaal Waterplan vormt het overkoepelende kader voor het waterbeleid op provinciaal en regionaal niveau. Het bestemmingsplan vormt het ruimtelijk kader voor het bereiken van streefbeelden van de watersystemen.

Beleidslijn Grote Rivieren

Deze beleidslijn is een herziening van de Beleidslijn Ruimte voor de rivier uit 1997. De Beleidslijn Grote Rivieren voorziet in de afstemming tussen de Waterwet en de ruimtelijke ordening (Wro, streekplannen, bestemmingsplannen en Landschapsontwikkelingsplannen)

Het toepassingsgebied van de beleidslijn is het gehele rivierbed begrensd door de buitenkruinlijn van de primaire waterkering minus de gebieden die niet van belang zijn voor de waarborging van de veiligheid.

De beleidslijn bevat een afwegingskader dat de toelaatbaarheid van nieuwe activiteiten in het rivierbed toetst. Echter voor elke ontwikkeling of activiteit binnen het gehele rivierbed is in principe een vergunning in het kader van de Waterwet nodig. Indien noodzakelijk kan compensatie onderdeel uitmaken van de voorwaarden waaronder een vergunning wordt verleend.

De doelstelling van de Beleidslijn grote rivieren is:

- De beschikbare afvoer en bergingscapaciteit van het rivierbed behouden.
- Ontwikkelingen tegengaan die mogelijkheid tot rivierverruiming in de toekomst onmogelijk maken.

Het toepassingsgebied is, met daarbij de te onderscheiden gebiedsdifferentiatie naar 'stroomvoerend' en 'bergend' regime op kaarten weer gegeven.

De beleidslijn is van toepassing op alle nieuwe activiteiten en wijzigingen van bestaande activiteiten in het rivierbed van de grote rivieren. De Beleidslijn biedt een afwegingskader voor het bouwen in het winterbed van rivieren, waaronder de Maas, die ten westen van het plangebied ligt. Of er in het winterbed gebouwd mag worden, hangt onder meer af van de vraag of er gebouwd wordt voor een riviergebonden activiteit, en de effecten op de afvoercapaciteit.

Het bestemmingsplan buitengebied vormt het ruimtelijk kader voor een deel van de maatregelen die voortkomen uit de Beleidslijn Grote Rivieren.

Wet geurhinder veehouderij

Op 1 januari 2007 is de Wet geurhinder veehouderij (Wgv) van kracht geworden. Deze wet vormt sindsdien het toetsingskader voor de milieuvergunning bij geurhinder vanwege dierenverblijven. De Wet geurhinder en veehouderij geeft normen voor de geurbelasting die een veehouderij mag veroorzaken op een geurgevoelig object. Als de geuremissie van een dier bekend is, wordt met het verspreidingsmodel de geurbelasting op een geurgevoelig object berekend.

De geurbelasting op het geurgevoelig object wordt getoetst aan de normen (in de wet 'waarden' genoemd). Als de geuremissie van een dier niet bekend is, stelt de wet minimumafstanden tussen de veehouderij en een geurgevoelig object.

De gemeenten hebben met deze wet de mogelijkheid om een eigen Geurverordening

op te stellen, waarbij afgeweken kan worden van de wettelijk bepaalde geurbelasting. De gemeente heeft in maart 2008 de Verordening geurhinder en veehouderijen vastgesteld.

De Wet geurhinder en veehouderij is relevant voor het aanhouden van afstanden tussen veehouderijen in het buitengebied van Gennep en de geurvoelige objecten.

Wet ammoniak en veehouderij (Wav)

De nieuwe regelgeving voor ammoniakemissie uit dierenverblijven van veehouderijen kent een emissiegerichte benadering voor heel Nederland met daarnaast aanvullend beleid ter bescherming van kwetsbare gebieden. Gebieden zijn kwetsbaar als ze voor verzuring gevoelig zijn en tevens binnen de door de provincie begrensde Ecologische Hoofdstructuur (EHS) liggen.

Welke gebieden voor verzuring gevoelig zijn volgt rechtstreeks uit de Wav. Welke gebieden tot de ecologische hoofdstructuur behoren, beslist de provincie.

Bestaande veehouderijen binnen de zone krijgen te maken met een emissieplafond. Binnen dit plafond mogen veehouders zelf weten welke en hoeveel dieren ze willen houden. Wordt een vergunning aangevraagd die boven dit plafond uitkomt, dan zal die geweigerd worden.

De Wet ammoniak en veehouderij is relevant voor de ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden van veehouderijen ten opzichte van kwetsbare gebieden. Deze ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden worden opgenomen in het bestemmingsplan buitengebied.

Wet luchtkwaliteit

Sinds 15 november 2007 zijn de belangrijkste bepalingen over luchtkwaliteitseisen opgenomen in de Wet milieubeheer. Hiermee is het Besluit luchtkwaliteit 2005 vervallen.

De nieuwe wetgeving kent een dubbele doelstelling:

- De overheid wil een belangrijke impuls geven aan het treffen van maatregelen zodat in ons land de Europese normen worden gehaald.
- De overheid wil er ook voor zorgen dat er meer mogelijkheden zijn om projecten door te laten gaan. Dat was nodig omdat in het verleden veel plannen door de rechter werden stilgelegd vanwege het niet halen van de normen.
- De wet luchtkwaliteit biedt flexibiliteit bij toetsing of koppeling tussen (ruimtelijke) besluiten en de gevolgen voor de luchtkwaliteit. Projecten die 'niet in betekenende mate bijdragen' aan de concentraties hoeven niet meer afzonderlijk getoetst te worden aan de grenswaarden voor de buitenlucht.

De wet luchtkwaliteit geeft aan op welke wijze bij ruimtelijke besluiten rekening moet worden gehouden met gevolgen voor luchtkwaliteit.

Wet op de archeologische monumentenzorg

De nieuwe Wet op de Archeologische Monumentenzorg stelt de bescherming van archeologische waarden in de bodem in het bestemmingsplan verplicht. De nieuwe wet biedt gemeente de mogelijkheid om in bestemmingsplannen een aanleg- of bouwvergunning verplicht te stellen in het belang van archeologische waarden. Daarnaast kunnen gemeenten bepalen dat de aanvrager van een aanleg- of bouwvergunning of ontheffingsbesluit een rapport moet overleggen waaruit naar het oordeel van de gemeente in voldoende mate blijkt dat de archeologische waarde van het terrein voldoende is vastgesteld.

In het bestemmingsplan buitengebied van Gennep dienen de archeologische waarden voldoende bescherming te krijgen. Bij ingrepen die leiden tot versterking in de bodem dient eerst een afweging ten aanzien van archeologie gemaakt te worden.

In 2001 verscheen het vierde Nationaal Milieubeleidsplan (NMP4). In het NMP4 is het doel gesteld om per 2030 de afwenteling van milieuproblemen op volgende generaties en op mensen in arme landen stoppen. Dit kan worden bereikt door de grote milieuproblemen in clusters aan te pakken: energiehuishouding, biodiversiteit en hulpbronnen, milieudruk door de landbouw, stoffen, externe veiligheid, milieu en gezondheid en milieubeleid en de leefomgeving. Verandering kunnen worden georganiseerd via systeeminnovatie.

In het buitengebied van Gennep liggen mogelijkheden om een bijdrage te leveren aan beperking van de milieuproblemen (bijvoorbeeld door vermindering van milieudruk door landbouw, externe veiligheid en energiehuishouding). Het bestemmingsplan vormt het ruimtelijk kader voor een deel van deze aspecten

Provinciaal en regionaal beleid

Provinciaal Omgevingsplan 2006

Op 22 september 2006 is het Provinciaal Omgevingsplan Limburg (POL) vastgesteld. Dit plan is een streekplan, provinciaal waterhuishoudingsplan en provinciaal milieubeleidsplan in één. Daarnaast bevat het POL 2006 hoofdlijnen van het provinciaal verkeers- en vervoersplan, hoofdlijnen van het economisch beleidskader voorzover het fysieke elementen daarvan betreft en hoofdlijnen van het welzijnsplan voor wat betreft de fysieke aspecten van zorg, cultuur en sociale ontwikkeling. In het POL 2006 zijn verschillende perspectieven per zone of deelgebied aangegeven.

P1 Ecologische Hoofdstructuur

Het provinciaal beleid voor de EHS is gericht op het beschermen en realiseren van de samenhangende robuuste structuur van grotere natuur- en bosgebieden en verbindingen daartussen. Er wordt gestreefd naar ecologisch gezond functionerende watersystemen en naar optimale randvoorwaarden voor de natuur door verbetering van de waterhuishouding en de milieukwaliteit. Voor ontwikkelingen die de wezenlijke kenmerken en waarden van deze gebieden aantasten of de nagestreefde natuurontwikkeling belemmeren geldt het "nee, tenzij" regime. Als deze activiteiten toch worden toegestaan, moet compensatie plaatsvinden.

P2 Provinciale Ontwikkelingszone Groen

De Provinciale Ontwikkelingszone Groen (POG) vormt samen met de EHS de ecologische structuur in Limburg. De POG omvat vooral landbouwgebieden als buffer rond de EHS, delen van steile hellingen met veel natuur en landschapselementen, ecologische verbindingzones, de beken met een specifiek ecologische functie, hamsterkernleefgebieden, waterwingebieden met een natuurlijk karakter vanwege de waterbescherming en gronden die een natuurkarakter krijgen zoals bepaalde lopende ontgrondingen. Binnen de POG geldt een ontwikkelingsgerichte basisbescherming. Behoud en ontwikkeling van natuur- en landschapswaarden zijn richtinggevend voor ontwikkelingen in de POG. Ook van belang zijn het instandhouden van een goede toeristisch-recreatieve structuur en een op het landschap georiënteerde landbouw. Belangrijk zijn het behoud en bewerkstelligen van de juiste basiscondities voor de beoogde verbetering van natuur en watersystemen. Het bebouwingsarme karakter blijft gehandhaafd.

P3 Ruimte voor veerkrachtige watersystemen

Het perspectief Veerkrachtige watersystemen heeft betrekking op de meer open delen van beekdalen, winterbed van de Maas en steilere hellingen, voor zover deze geen deel uitmaken van P1 (EHS) of P2 (POG). De betreffende gebieden hebben een relatief open karakter en zijn ingericht voor gebruik door vooral grondgebonden landbouw.

De ontwikkeling van functies in deze gebieden is mogelijk mits dit aansluit op het bieden van ruimte aan een voldoende veerkrachtig watersysteem voor de opvang van hoge waterafvoeren, het bestrijden van watertekort en verdroging en het voorkomen van erosie in aanvulling op de perspectieven 1 en 2.

Binnen de algemene randvoorwaarden, te realiseren via het kwaliteitsmenu, zijn er nog steeds mogelijkheden voor ontwikkeling van vooral de grondgebonden landbouw en recreatie, alsmede goed gelegen niet-grondgebonden land- en tuinbouw.

P4 Vitaal landelijk gebied

Het perspectief Vitaal landelijk gebied omvat overwegend landbouwgebieden met een van gebied tot gebied verschillende aard en dichtheid aan landschappelijke en cultuurhistorische kwaliteiten. Het gaat om gebieden buiten de beekdalen, steile hellingen en de ecologische structuur van Limburg.

Met respect voor de aanwezige kwaliteiten wordt de inrichting en ontwikkeling van de gebieden in belangrijke mate bepaald door de landbouw. Daarnaast wordt in deze gebieden extra belang gehecht aan verbreding van de plattelandseconomie.

De bestaande landbouwbedrijvigheid in al zijn vormen kan zich hier verder ontwikkelen, al zijn er wel beperkingen voor de niet-grondgebonden landbouw.

P5a Ontwikkelingsruimte voor landbouw en toerisme

Het perspectief P5a "Ontwikkelingsruimte landbouw en toerisme" omvat gebieden met een overwegend landbouwkundig karakter in Noord en Midden Limburg, waarbij plaatselijk ook omgevingskwaliteiten aan de orde kunnen zijn.

Het biedt ruimte aan een optimale ontwikkeling van de land- en tuinbouw in al haar diversiteit. Met respect voor de aanwezige kwaliteiten wordt de inrichting en ontwikkeling van de gebieden in belangrijke mate bepaald door de landbouw. Daarnaast wordt in deze gebieden extra belang gehecht aan verbreding van de plattelandseconomie.

De bestaande landbouwbedrijvigheid in al zijn vormen kan zich hier verder ontwikkelen, al zijn er wel beperkingen voor de niet-grondgebonden landbouw.

P5b Dynamisch landbouwgebied

De concentratiegebieden glastuinbouw, de projectvestigingen glastuinbouw en de landbouwontwikkelingsgebieden intensieve veehouderij vormen een aparte subcategorie binnen P5. In deze gebieden wordt gestreefd naar verdere ontwikkeling van de niet-grondgebonden landbouw. Een goede landschappelijke inpassing en bescherming van de aanwezige omgevingskwaliteiten gelden als randvoorwaarden, net als het bereiken van een basiskwaliteit voor milieu en water. Bij ontwikkelingen van de landbouw in de landbouwontwikkelingsgebieden intensieve veehouderij en concentratiegebieden glastuinbouw wordt bij toepassing van de BOM+ naar de kwaliteitsbijdrage op gebiedsniveau gekeken.

P6 Plattelandskern

De plattelandskernen zijn overwegend kleinschalig van karakter. De vitaliteit van deze dorpen en stadjes moet behouden blijven. Met het oog daarop wordt ruimte geboden voor de opvang van de woningbehoefte van de eigen bevolking. En voor de groei van lokaal, in een enkel geval ook regionaal georiënteerde bedrijvigheid. Voor de plattelandskernen wordt een terughoudend groeibeleid gehanteerd. Enerzijds op basis van het bundelingsbeleid voor wonen, werken en mobiliteit, anderzijds door het contourenbeleid voor plattelandskernen.

P7 Corridor

De grotere wegen die onderdeel zijn van (inter)nationale infrastructuurnetwerken, met de bijbehorende vrijwaringsstroken, maken deel uit van het perspectief Corridor. Ook bij toenemende verkeersdruk dient het belang van een goede bereikbaarheid van de stadsregio's gewaarborgd te zijn.

Een groene inrichting langs de transportassen laat ruimte voor toekomstige uitbreidingen van de infrastructuur en voorkomt de aaneengesloten ontwikkeling van zichtlocaties. Tevens kunnen zo knelpunten op het gebied van luchtkwaliteit, geluidhinder en externe veiligheid en verkeersveiligheid in aangrenzende woon- en werkgebieden worden beperkt.

P8 Stedelijke ontwikkelingszone

Het perspectief Stedelijke ontwikkelingszone omvat landbouwgebieden tussen bestaand stedelijk gebied en de grens stedelijke dynamiek rondom iedere stadsregio. Deze zones bieden allereerst plaats aan mensgerichte natuur. Deze functies zijn belangrijk voor het welzijn van de bewoners en vangen een deel van de stedelijke recreatiedruk op.

Deze gebieden kunnen ook ruimte bieden aan stadsuitbreiding. Dergelijke uitbreidingen zijn pas aan de orde als onderbouwd kan worden dat herstructurering van het bestaande gebied, inbreiding of revitalisering geen oplossing kan bieden.

P9 Stedelijke bebouwing

De stedelijke bebouwing omvat de aanwezige of als zodanig reeds bestemde woon- en winkel- en voorzieningengebieden, bedrijventerreinen en bijbehorende wegen. Er is hier in veel gevallen de nodige ontwikkelingsruimte. De verstedelijkingsopgave wordt hier zo veel mogelijk ingevuld, met in achtneming van de randvoorwaarden vanuit het watersysteem. De milieukwaliteit dient te worden afgestemd op aard en functie van de deelgebieden.

POL-aanvulling nieuwe Wro

De provincie heeft in de POL-aanvulling nieuwe Wro een provinciale belangenstaat opgenomen, waarin alle provinciale belangen zijn opgenomen, inclusief de gebiedsontwikkelingslocaties in Limburg. Het gaat hier om de volgende 14 speerpunten:

1. Grenzen stedelijke dynamiek/ stadregio's
2. Nationaal Landschap
3. Rijksbufferzone
4. EHS
5. POG
6. Veerkrachtige watersystemen
7. Vitaal landelijk gebied
8. Ontwikkelingsruimte landbouw en toerisme
9. Dynamisch landbouwgebied
10. Contouren plattelandskern
11. Geluidszones langs (bovenregionale) bedrijventerreinen
12. Reservering geologische voorraden
13. Provinciaal archeologische aandachtsgebieden
14. Cultuurhistorie: gebouwde monumenten

In voorliggend bestemmingsplan is rekening gehouden met de provinciale speerpunten.

In het POL staat het beleid beschreven ten aanzien van bescherming en ontwikkeling van de natuurlijke waarden. Het gaat hier om natuur, water, landschap en cultuurhistorie, stilte, veiligheid en kwaliteit van lucht en bodem.

Het POL vormt het kader waarbinnen het bestemmingsplan buitengebied wordt opgesteld. Het bestemmingsplan vertaalt het beschermingsregime van diverse waarden en de ontwikkelingsmogelijkheden voor het landelijk gebied op perceelsniveau.

Contourenbeleid

Op 24 juni 2005 is de POL-herziening op onderdelen Contourenbeleid Limburg vastgesteld. Dit beleid beoogt enerzijds landschappelijk, natuurlijk en cultuurhistorisch waardevolle gebieden te behouden en te versterken en anderzijds verdere ontwikkeling van platteland en stedelijke gebieden mogelijk te maken.

In het Contourenbeleid zijn in geheel Limburg contouren rond kernen geïntroduceerd. Binnen de contouren moeten in principe alle 'stedelijke functies' een plek krijgen.

Bouwen buiten de contouren is slechts onder voorwaarden mogelijk.

De belangrijkste voorwaarde voor nieuwe ontwikkelingsmogelijkheden buiten de contouren is het realiseren van kwaliteitsverbetering ter plekke en een kwaliteitsverbetering in groter verband. Om de ruimtelijke kwaliteitsverbetering ook daadwerkelijk te realiseren is het Limburgs Kwaliteitsmenu (LKM) van toepassing.

Het plangebied valt geheel buiten de kernen. Bij ruimtelijke ontwikkelingsmogelijkheden in het bestemmingsplan geldt als voorwaarde dat er tevens sprake moet zijn van een kwaliteitsverbetering.

Ruimte-voor-ruimte regeling

Met het project Ruimte voor Ruimte beoogt de Provincie Limburg een ruimtelijke kwaliteitsverbetering van het Limburgse landelijke gebied te bereiken. Door middel van een landelijke subsidieregeling (Regeling Beëindiging Veehouderijtakken) zijn intensieve veehouderijbedrijven in de gelegenheid gesteld om hun bedrijf te beëindigen, door het verkopen van hun mestrechten en door hun stallen gesubsidieerd te laten slopen. Deze sloopsubsidie wordt betaald door de Provincie Limburg. Verdeeld over twee tranches heeft de Provincie hiervoor bijna € 70 miljoen beschikbaar gesteld. Dit bedrag wordt voorgefinancierd. Het is de bedoeling dat dit geld door middel van extra woningbouw wordt terugverdiend.

Het Rijk, de Reconstructieprovincies (Gelderland, Noord-Brabant, Overijssel, Utrecht en Limburg) en de Vereniging Nederlandse Gemeenten hebben een bestuurlijk afsprakenkader ondertekend, dat inmiddels bekend is als het 'Pact van Brakkenstein'. In dit Pact is onder meer vastgelegd dat de Provincie Limburg circa 1200 woningen extra heeft verkregen om deze voorfinanciering terug te verdienen. De plaats waar de nieuwe woningen kunnen worden gebouwd is aan de randen van dorpen en bebouwingsconcentraties.

In het buitengebied van Gennep worden een aantal woningen gerealiseerd door de Ruimte-voor-ruimte regeling. Deze woningen zijn opgenomen in het 'bestemmingsplan Ruimte voor Ruimte locatie Logterberge'.

Limburgs kwaliteitsmenu

Het Limburgs Kwaliteitsmenu, waarvoor de beleidsmatige basis wordt gegeven in de POL-aanvulling 'Verstedelijking, gebiedsontwikkeling en kwaliteitsverbetering', is gebaseerd op het idee dat bebouwingsontwikkelingen in het buitengebied leiden tot verlies van omgevingskwaliteit en dat dit verlies op een kwalitatieve manier moet worden gecompenseerd. De doelstelling is dan ook het combineren van ruimtelijke ontwikkelingen in het buitengebied met het verbeteren van de ruimtelijke kwaliteit in Limburg. In januari 2010 hebben Gedeputeerde Staten de beleidsregel Limburgs Kwaliteitsmenu vastgesteld.

In het Limburgs Kwaliteitsmenu zijn de bestaande provinciale instrumenten als VORM, Rood voor Groen, Ruimte voor Ruimte en Bouwen op Maat +, geïntegreerd en aangevuld met een aantal nieuwe instrumenten. Een belangrijke verandering hierbij is dat de verantwoordelijkheid en de uitvoering van het Kwaliteitsmenu waar mogelijk in handen van de gemeenten wordt gelegd.

Het Kwaliteitsmenu komt pas aan de orde, nadat is geoordeeld dat een ruimtelijkeontwikkeling ter plaatse mogelijk is. Vervolgens dient aan de hand van het Kwaliteitsmenu bepaald te worden welke kwaliteitsbijdrage nodig is en/of wat de aard is van de kwaliteitsverbeterende maatregelen die dienen te worden gerealiseerd. Het uitgangspunt van het Limburgs Kwaliteitsmenu is dat ontwikkelingen in het buitengebied alleen mogelijk zijn, wanneer ze (per saldo) een meer dan evenredige bijdrage leveren aan de kwaliteit van het buitengebied. Naast het leveren van kwaliteit ter plekke, is hiertoe in veel gevallen een extra kwaliteitsbijdrage verplicht. Het bereiken van een goede balans tussen ingreep/ontwikkeling en kwaliteitsverbeterende maatregelen wordt gewaarborgd via normeringen.

Binnen het Kwaliteitsmenu worden verschillende modules onderscheiden, toegespitst op de aard van de aan de orde zijnde ruimtelijke ontwikkeling:

- nieuwe landgoederen;
- gebiedseigen recreatie en toerisme;
- niet gebiedseigen recreatie en toerisme;
- agrarische nieuwvestiging en uitbreiding;
- uitbreiding glastuinbouw;
- uitbreiding bedrijventerreinen;
- uitbreiding solitaire bedrijven;
- nieuwe (solitaire) woningen;
- planmatige woningbouw in uitleggebieden;
- overige (gebouwde) functies.

De van toepassing zijnde modules dienen door de gemeentes voor haar eigen grondgebied te worden uitgewerkt. Hierover zullen in de visie van de provincie afspraken worden vastgelegd tussen gemeentes en de provincie Limburg. In plaats van rekenmodellen (zoals bij bijvoorbeeld het VORM-beleid), gaat de provincie uit van door haar vastgestelde (minimale) drempelbedragen, welke bij de verschillende ontwikkelingen zo gekozen zijn dat in het algemeen planmatige ontwikkelingen er niet door worden gefrustreerd en dat bij solitaire ontwikkelingen de grondprijs in het buitengebied niet aantrekkelijker wordt dan die in de kernen en op de bedrijventerreinen.

In de structuurvisie van de gemeente Gennepe zal het Limburgs Kwaliteitsmenu worden vertaald in een Gemeentelijk Kwaliteitsmenu waarin bovenstaande onderwerpen aan de orde komen. De structuurvisie wordt verwerkt in dit bestemmingsplan.

Beleidsregel teeltondersteunende voorzieningen TOV

De beleidsregel teeltondersteunende voorzieningen is op 1 februari 2005 vastgesteld door Gedeputeerde Staten. Met deze beleidsregel biedt de provincie de ruimte om maatwerk mogelijk te maken.

Via een omgevingsvergunning is het mogelijk om containervelden, tijdelijke regenkappen en tijdelijke hoge boogkassen op te richten op het zogenaamde onbebouwde deel van de agrarische bouwkael. Bij grote oppervlakten of in gebieden met landschappelijke waarde dient advies te worden ingewonnen bij de provincie. Dit geldt ook voor uitbreiding van bestaande of nieuwe kassen welke een in de beleidsregel genoemde oppervlaktemaat overschrijden. Om erop toe te zien dat tijdelijke voorzieningen na beëindiging van de teelt netjes worden opgeruimd maakt een 'verwijderingsprotocol' onderdeel uit van de beleidsregel.

Uitgesloten is plaatsing van teeltondersteunende voorzieningen in de beekdalen van Limburg alsook op hellingen van meer dan 4% in Zuid-Limburg. Een uitzondering hiervoor is gemaakt voor hagelnetten. Voor deze laatste teeltondersteunende voorziening geldt de "beleidsregel hagelnetten".

Het bestemmingsplan biedt mogelijkheden voor het realiseren van teeltondersteunende voorzieningen. Deze mogelijkheden zijn afgestemd op de 'beleidsregel teeltondersteunende voorzieningen'.

Beleidsregel hagelnetten

De beleidsregel hagelnetten is op 9 maart 2004 vastgesteld door Gedeputeerde Staten. In de beleidsregel hagelnetten is geformuleerd dat plaatsing van hagelnetten in Noord- en Midden-Limburg via een bouwvergunningsprocedure mogelijk wordt gemaakt voor vlakke percelen, laagten en beekdalen.

De mogelijkheden voor hagelnetten zijn afgestemd op de provinciale beleidsregel voor hagelnetten.

Stimuleringsplannen Natuur, bos en landschap

In de Stimuleringsplannen staan de na te streven doelen benoemd op het gebied van natuur, bos en landschapselementen. De Stimuleringsplannen dienen tevens als Landschapsgebieds-, Natuurgebieds- en Beheersgebiedsplan volgens de Subsidieregeling Natuurbeheer 2000 (SN) en de Subsidieregeling Agrarisch Natuurbeheer (SAN).

Bij het opstellen van het bestemmingsplan is rekening gehouden met de gewenste doelen. Nieuwe ontwikkelingen mag het bereiken van deze doelen niet in de weg staan.

Reconstructieplan Noord- en Midden-Limburg

Om de problemen in het landelijk gebied structureel en op een samenhangende manier aan te pakken heeft het Rijk de 'Reconstructiewet Concentratiegebieden' in het leven geroepen. Directe aanleiding voor de wet was de varkenspestepidemie van 1997, maar in de concrete uitwerking is de wet veel breder. Doel van de wet is:

- de versterking van de sociaal-economische vitaliteit van het landelijk gebied (versterking van landbouw en recreatie, en van wonen, werken en leefbaarheid);
- de verbetering van de omgevingskwaliteit (natuur, landschap, water, ammoniak, stank);
- de vermindering van de veterinaire kwetsbaarheid (met name de aanleg van varkensvrije zones).

Volgens de wet, die begin 2002 in werking is getreden, moet iedere reconstructieprovincie een zogenaamd Reconstructieplan vaststellen. Het Reconstructieplan vormt de basis voor de uitvoering, die loopt van 2004 tot eind 2015. In de provincie Limburg is het reconstructieplan Noord- en Midden-Limburg vastgesteld.

Om de gestapelde problematiek rond de intensieve veehouderij op een samenhangende manier aan te pakken, wordt gestreefd naar:

- ruimtelijke scheiding van intensieve veehouderij en conflicterende functies;
- ruimtelijke concentratie van de intensieve veehouderij op duurzame locaties met toekomstperspectief.

Het streven van het reconstructieplan is om de intensieve veehouderij zich tijdens de looptijd van het Reconstructieplan dusdanig te laten ontwikkelen, dat steeds meer bedrijven op goede locaties en steeds minder bedrijven dicht bij natuurgebieden en woonkernen komen te liggen. De intensieve veehouderij beweegt zich 'afwaarts' van kwetsbare functies als natuur en wonen.

Deze afwaartse beweging is zowel in het voordeel van wonen, natuur en landschap, als van de intensieve veehouderij. Het voordeel voor natuur en landschap is vermindering van de ammoniakdepositie in de directe omgeving van het natuurgebied, versterking van het landschap door 'ontstening' (de afbraak van stallen), minder verstoring van de natuur door licht en geluid en minder verkeersbewegingen. Het voordeel voor wonen is vermindering van het aantal stankgehinderden en toename van geschikte woningbouw mogelijkheden.

Het voordeel voor de intensieve veehouderij is dat zij op een plek is of wordt gevestigd waar ruime ontwikkelingsmogelijkheden zijn en waar bedrijfsontwikkeling niet wordt gehinderd door wet- en regelgeving.

Om deze afwaartse beweging vorm te geven zijn in het reconstructieplan drie zones opgenomen die onderdeel uitmaken van de integrale zonering Intensieve veehouderij.

Extensiveringsgebieden

Doel: afbouw op termijn

In extensiveringsgebieden wordt gestimuleerd dat de intensieve veehouderij er op termijn wordt afgebouwd. Deze gebieden liggen vooral rond de bos- en natuurgebieden.

In extensiveringsgebieden zijn de ontwikkelingsmogelijkheden voor bestaande bedrijven beperkt. Nieuwvestiging is niet mogelijk. Toekomstbedrijven in extensiveringsgebieden die echt willen groeien, krijgen via een verplaatsingsregeling de mogelijkheid om zich in landbouwontwikkelingsgebieden te vestigen.

Verwevingsgebieden

Doel: verweving

Verwevingsgebieden kennen een sterke vermenging van functies (o.a. landbouw, toerisme en recreatie) met diverse waarden in het buitengebied (zoals water, landschap en natuur). Doel voor deze gebieden is dat deze functies en waarden zich naast elkaar ontwikkelen en elkaar onderling versterken.

Landbouwontwikkelingsgebieden (LOG)

Doel: concentratie van intensieve landbouwfuncties

In de LOG kunnen bestaande intensieve veebedrijven groeien en is – in nader aan te wijzen gebieden binnen de LOG - ruimte voor nieuwe (of verplaatsende) bedrijven.

Ruimtelijke concentratie van de intensieve veehouderij in gebieden die zowel bedrijfseconomisch als wat betreft omgevingskwaliteit duurzaam zijn, is hierbij het uitgangspunt.

Volgens het reconstructieplan moet waar mogelijk worden gestreefd naar projectvestigingen en verdergaande samenwerking tussen de bedrijven.

Omdat is afgesproken dat er een belangrijke verantwoordelijkheid voor de uitvoering van deze plannen in de regio zelf ligt, is Limburg opgedeeld in negen gebieden. In elk gebied is een gebiedscommissie ingesteld die de uitvoering ter hand neemt.

De integrale zonering is overgenomen in het bestemmingsplan. De ontwikkelingsmogelijkheden voor veehouderijen en gevoelige functies zijn afhankelijk van deze zonering.

Richtlijnen kampeerbeleid

De provincie Limburg heeft een Richtlijn kampeerbeleid opgesteld naar aanleiding van het vervallen van de WOR. Hierin wordt het voeren van kampeerbeleid bij de gemeenten neergelegd. Wel stelt de provincie een aantal richtlijnen. De belangrijkste richtlijnen ten aanzien van gereguleerd kamperen zijn:

1. het kamperen moet in overeenstemming zijn met het Provinciaal Omgevingsplan Limburg (POL) en de hierin genoemde perspectieven. Dit betekent geen/bepaalde mogelijkheden in de gebieden die hierin zijn aangeduid als perspectief één, twee of drie;
2. de uitvoering van een kwaliteitsbeleid voor kamperen zal worden opgenomen in de verdere doorontwikkeling van het Limburgse Kwaliteitsmenu;
3. het kamperen draagt bij aan de doelen van het Reconstructieplan en Vitaal Platteland;
4. de basis voor een gemeentelijk beleid en de -beleidsuitvoering ten aanzien van recreatie en toerisme (waaronder kamperen) wordt gevormd door een regionale (c.q. regionaal afgestemde lokale) visie die in overeenstemming is met het provinciale POL-beleid en het gemeentelijke ruimtelijke beleid;
5. het Landschapskader Noord en Midden Limburg en de Landschapsvisie Zuid Limburg (Provincie Limburg), dan wel een regionale c.q. lokale uitwerking daarvan, vormt mede de randvoorwaarde voor een ruimtelijke inpassing kamperen;
6. nieuwe ontwikkeling/verbetering van kamperen kunnen niet plaatsvinden in de Provinciale Hoofd Structuur, de Nationale Landschappen en de rijksbufferzonegebieden m.u.v. via toepassing van de instrumenten 'herbegrenzing' en 'saldobenadering';
7. uitbreiding en verbetering van kamperen binnen de Provinciale Hoofdstructuur (PHS), de Nationale Landschappen en de rijksbufferzonegebieden zullen d.m.v. toepassing van de instrumenten 'herbegrenzing' en 'saldobenadering' bij voorkeur door middel van een gebiedsgerichte aanpak plaatsvinden;
8. het aantal standplaatsen voor kleinschalig kamperen kan rechtstreeks toegestaan worden of via een ontheffing van Burgemeester en wethouders geregeld worden: dat betekent max. 15 plaatsen binnen de PHS, de Nationale Landschappen en - Parken en de rijksbufferzonegebieden; en max. 25 binnen de overige gebieden. Grotere aantallen zijn alleen mogelijk na afstemming in regionaal verband, d.m.v. een wijziging van het bestemmingsplan;
9. kamperen bij de burger (in het verleden veelal ontstaan na het vervallen van de agrarische functie ter plaatse) is in de regel in de geldende bestemmingsplannen positief bestemd. Voor de bestaande locaties waar er geen positieve bestemming is opgenomen zal er een overgangsbepaling moeten gelden;
10. van bovengenoemde richtlijnen kan gemotiveerd afgeweken worden indien er een door de Raad vastgestelde toeristische visie, die afgestemd is met de regio en de diverse belangenorganisaties, voorhanden is, welke tevens aan de Provincie is voorgelegd.

Het kampeerbeleid wordt overgelaten aan de gemeente. De provincie heeft een aantal richtlijnen benoemd, waarmee de gemeenten bij het vertalen in het eigen beleid rekening moeten houden.

Beleidsnotitie Huisvesting Buitenlandse Werknemers

Resultaten van onderzoek naar de ontwikkelingen in de agrarische sector geven aan dat de huidige trend van de behoefte aan en de inzet van buitenlandse seizoensarbeiders zich de komende jaren zal handhaven. Afhankelijk van de ontwikkelingen rond regelgeving en handhaving kan de groei evenwel aanzienlijk zijn (verdubbeling in 2013 van het huidige aantal).

Structurele huisvestingsmogelijkheden per onderdeel:

- Wooneenheden voor individuen in kernen: binnen kernen zijn er mogelijkheden voor nieuwbouw en verkoop/verhuur van bestaande woningbouw.
- Logiesgebouwen in bestaande complexen, zoals kloosters: voor bestaande complexen zoals bijvoorbeeld kloosters en asielzoekerscentra of daarmee gelijk te stellen bebouwing zoals bijvoorbeeld voormalige zorgcomplexen geldt de capaciteit waarvoor het gebouw van origine is ontworpen, mits overeenkomstig de geldende regelgeving.
- Vrij komende Agrarische Bebouwing (VAB): dergelijke complexen zouden bij voorkeur nabij de bestaande kernen gelegen moeten zijn en tevens aansluitend op een daartoe geschikte en berekende ontsluiting. Indien wordt gekozen voor een locatie die niet nabij de kern gelegen is dient er een degelijke onderbouwing gegeven te worden waarom hiervan wordt afgeweken. In eerste aanleg wordt er in verband met de beheersbaarheid gestreefd naar kleinschaligheid (maximaal 10 personen), vandaar dat de huisvestingsmogelijkheden beperkt blijven tot het hoofdgebouw. Hergebruik van VAB's dient vergezeld te gaan van een kwaliteitsverbetering, bijvoorbeeld door landschappelijke verbetering en afname van het bouwvolume. Onder deze laatste voorwaarde is eveneens herbouw van (delen van) het complex mogelijk. Als gevolg van het beoogde hergebruik mogen geen belemmeringen ontstaan voor de omliggende functies. De betreffende bestemming dient gewijzigd te worden in een specifieke bestemming, bijvoorbeeld: ' Logiesgebouw buitenlandse werknemers'. Tot slot moeten er garanties bestaan voor een goed woonmilieu.

Tijdelijke huisvesting ten behoeve van Agrarische werknemers

- Woonunits op het eigen agrarisch bedrijf: mogelijkheden binnen het bouwblok mits de tijdelijkheid gewaarborgd is en er sprake is van landschappelijke inpassing. Vanuit beheersoogpunt wordt maximaal 20 werknemers (komt overeen met 5 woonunits) per agrarisch bedrijf toegestaan voor de huisvesting van eigen medewerkers. Door het bebouwd oppervlak te maximaleren op 120 m² wordt dit aantal hiermee tevens indirect gemaximeerd.
- Woonruimte binnen het eigen agrarisch bedrijf voor tijdelijk gebruik: mogelijkheden mits er afspraken zijn over de periode waarin de woonruimtes gebruikt mogen worden en de bebouwing weer in oorspronkelijke staat wordt teruggebracht wanneer de noodzaak voor de huisvesting niet meer aanwezig is.
- Woonunits/stacaravans op campings: Huisvesting op of aan bestaande recreatiebedrijven behoort tot de mogelijkheden mits er een strikte scheiding wordt aangebracht tussen het recreatieve product (de camping/het park met al haar voorzieningen, standplaatsen en –accomodaties) en de huisvesting voor buitenlandse werknemers.
- Hergebruik/" nieuwbouw" van voormalige COA-bebouwing op bestaande of nieuwe locaties: mogelijkheden voor tijdelijk hergebruik van zogenaamde COA-bebouwing, mits er continu toezicht is geregeld en er voldoende voorzieningen zijn voor ontspanning en parkeervoorzieningen.

De provincie heeft in haar beleidsnotitie richtlijnen aangegeven voor de ontwikkeling van structurele en tijdelijke huisvesting van buitenlandse werknemers. Voor het buitengebied worden met name mogelijkheden geboden voor structurele huisvesting op VAB-locaties en voor tijdelijke huisvesting op het eigen agrarisch bedrijf alsmede op campings.

Integraal Waterbeheersplan

Het IWBP laat zien hoe het waterschap inhoud geeft aan het (water)beleid zoals omschreven is in het Provinciaal Omgevingsplan (POL) van de Provincie Limburg. Thema's die aan de orde komen zijn wateroverlast, beekherstel, peilbeheer, verdroging, duurzaam stedelijk waterbeheer en onderhoud.

In het Waterbeheersplan wordt onderscheid gemaakt in mensgerichte functies (b.v.

land- en tuinbouw, bebouwing, infrastructuur en recreatie) en ecologische functies (natuur, bos en landschap). Daarnaast worden aan de watersystemen of onderdelen daarvan hoofd- en nevenfuncties toegekend. De hoofdfunctie kan zijn: algemeen water, specifiek ecologisch water of agrarisch water. De nevenfuncties worden uitsluitend aan afzonderlijke oppervlaktewateren toegekend en kunnen zijn: zwemwater, viswater, hengelsportwater, water in bebouwing, water voor recreatie of water voor energieopwekking.

De inrichting van wateren in het landelijke gebied dient afgestemd te zijn op de toegekende functies. In wateren met een Specifiek Ecologische Functie (SEF) wordt gestreefd naar behoud, herstel en de ontwikkeling van het oorspronkelijke karakter en de ecologische en landschappelijke waarden worden afgestemd op andere hoofdfuncties. De inrichting van wateren met een Algemeen Ecologische Functie (AEF) wordt, binnen de daarvoor gestelde randvoorwaarden, primair afgestemd op de toegekende gebruiksfuncties. Het beleid van de waterbeheerders is er op gericht in het landelijke gebied het meanderende karakter van bepaalde beken te behouden en/of herstellen. De belemmeringen voor de migratie van vis en andere organismen worden waar mogelijk opgeheven. Grondaankopen aan weerszijden van primaire oppervlaktewateren maken een wezenlijk onderdeel uit van de herinrichtingmaatregelen.

De meeste stagnante wateren met een specifiek ecologische functie liggen in natuurgebieden. Het beheer en de inrichting van deze wateren dienen te voldoen aan de eisen vanuit de ecologie, waarbij deze wateren zo natuurlijk mogelijk moeten blijven. Diverse wateren zullen zonder aangepast onderhoud na verloop van tijd verlanden. Hoewel verlanding een natuurlijk proces is, wordt het in een aantal gevallen wenselijk geacht een aantal wateren door baggeren open te behouden.

Ten behoeve van de gewenste herinrichting van wateren kunnen drie categorieën waterloop worden onderscheiden. Categorie A zijn wateren waarvoor ingrijpende maatregelen nodig zijn, waarbij gedacht kan worden aan natuurontwikkeling en capaciteitsverhoging op grotere schaal. Voor categorie B wateren wordt kleinschaliger ecologisch herstel nagestreefd, terwijl voor categorie C wateren vooral een verbetering van de landschappelijke inpassing voorop staat.

Als belangrijkste knelpunten in het landelijke gebied worden met betrekking tot water genoemd:

- droogteschade voor landbouw of verdrogingsgevoelige natuur;
- de waterkwaliteit als gevolg van genormaliseerde beektrajecten, bemesting en gebruik van chemische onkruidbestrijdingsmiddelen;
- diffuse verontreiniging;
- onvoldoende afvoercapaciteit;
- vastgelegde oevers;
- (vis-) migratiebelemmeringen;
- biotoopverlies en;
- het ontbreken van beekbegeleidende beplantingen.

Het Integraal Waterbeheersplan is voor het waterschap Peel en Maasvallei het beleidskader. In dit plan zijn de doelstellingen voor het oppervlaktewater verwoord. Het bestemmingsplan dient de functies van de wateren over te nemen en waar mogelijk dient het bestemmingsplan een bijdrage te leveren aan het oplossen van knelpunten.

Stroomgebiedsvisie

Het waterschap heeft samen met de provincie Limburg zgn. stroomgebiedsvisies (SGV) opgesteld, teneinde de waterhuishoudkundige consequenties van het POL inzichtelijk te maken voor de komende 20-25 jaar op het niveau van de individuele stroomgebieden. Op deze wijze wordt een eerste grootschalige invulling gegeven aan de watersysteembenadering. In feite zijn er met de SGV's nieuwe inzichten verworven ten opzichte van het POL op het gebied van:

- interne consistentie (worden er geen tegenstrijdige claims gelegd);
- financiële haalbaarheid;
- praktische uitvoerbaarheid.

Met name wat betreft de praktische uitvoerbaarheid kan er in de SGV's slechts sprake zijn van een eerste globale toets; de echte toets vindt plaats in de praktijk. Datzelfde geldt daarmee in feite ook voor de financiële haalbaarheid.

Dit heeft geresulteerd in een aanzet voor een voorlopig Gewenst Grond- en Oppervlaktewater Regime (GGOR), met een tijdshorizon van 15 à 20 jaar. Hierin worden aanbevelingen gedaan ter optimalisering van het watersysteem.

Het bestemmingsplan vormt het ruimtelijk kader voor ingrepen aan het watersysteem. Voorts is bij nieuwe ruimtelijke ontwikkelingen rekening te houden met het GGOR.

Integrale Verkenning Maas

In 2003 hebben bestuurders uit de regio het rapport Integrale Verkenning Maas uitgebracht. In dit rapport wordt een overzicht weergegeven van de wijze waarop rivierverruimende maatregelen kunnen bijdragen aan de hoogwaterbescherming op lange termijn. Op verzoek van de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat is een vervolg aan het traject gegeven van toekomstige veiligheid met ruimtelijke kwaliteit (IVM-2). In het kader van IVM-2 zijn binnen de plangrenzen van dit bestemmingsplan de volgende maatregelen voorgesteld: Nevengeul Diekendal, weerdverlaging, zomerbedverbreding/-verdieping. In het vergunningenspoor van de Waterwet worden alle nieuwe ontwikkelingen o.a. getoetst aan het mogelijke ruimtebeslag, zoals aangegeven in het IVM-2 projectenplan.

In het kader van het Deltaprogramma wordt samen met de regio een integrale lange termijnopgave voor de Maas geformuleerd waarin de integrale (ruimtelijke) opgaven en oplossingsrichtingen voor het rivierengebied voor lange termijn (2100) zijn benoemd en sleutelkeuzes voor de inrichting zijn vastgelegd. Waterveiligheid en afvoerverwachtingen van 4.600 m³/s voor de Maas zijn hierbij de randvoorwaarden.

Het bestemmingsplan vormt het ruimtelijk kader voor ingrepen aan het watersysteem. Voorts is bij nieuwe ruimtelijke ontwikkelingen rekening te houden met het IVM-2 projectplan.

Keur van de Waterschappen

De Keur bevat geboden en verboden met betrekking tot het watersysteem die zich richten tot derden. De Keur bevat een algemeen gedeelte, een gedeelte met betrekking tot wateren en een gedeelte met betrekking tot waterkeringen. Er worden onder meer eisen gesteld voor de in de legger opgenomen beschermingszones, meanderzones en eventuele inundatiegebieden. De in de Keur voorgeschreven zaken dienen niet nogmaals in het bestemmingsplan te worden geregeld.

In het bestemmingsplan wordt duidelijk aangegeven wat de koppeling is tussen het aanlegvergunningstelsel en toepassing van de Keur.

Maasheggen convenant (ruimte voor herinnering in de noordelijke Maasvallei)

Door de gemeente Boxmeer en de provincie Noord-Brabant is een project gestart waarin een breed gedragen ontwikkel- en beheersvisie voor de noordelijke Maasvallei is ontwikkeld.

Het project heeft als doel de cultuurhistorische waarden centraal te stellen bij het opstellen van een ontwikkel- en beheersvisie voor het gehele gebied. Behoud en herstel van cultuurhistorische waarden staan hierbij voorop.

Het plangebied ligt in vijf gemeenten, twee Noord-Brabantse: Cuijk en Boxmeer; en drie Limburgse: Bergen, Gennep en Mook en Middelaar.

De belangrijkste opgave voor het veiligstellen van de toekomst van het Maasheggengebied is het vinden van een goede oplossing voor (de financiering van) het beheer. Als dat eenmaal goed is geregeld kunnen de historische, landschappelijke en ecologische kwaliteit van het Maasheggengebied verder worden ontwikkeld.

Uitbreiding van het patroon van maasheggen is in principe in het gehele gebied wenselijk. Vanuit deze visie gaat de voorkeur in eerste instantie uit naar drie grote projecten:

1. Reconstructie maasheggen in het gebied bij Vierlingsbeek en Groesbeek.
2. Aaneengesloten vlechtheggengebied maken (minimaal 200 ha.).
3. Herstellen van de relatie dorp-maasheggen-Maas-maasheggendorp: bij voorkeur tussen Cuijk en Mook en Middelaar. Aan de Limburgse kant ligt hier een forse opgave, daar zijn indertijd erg veel maasheggen verdwenen.

Bij het opstellen van het bestemmingsplan is rekening gehouden met de gewenste doelen. Nieuwe ontwikkelingen mag het bereiken van deze doelen niet in de weg staan.